

Sygn. akt: I C 713/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: stażysta Agata Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwoty:
 - a. 5320,74 (pięć tysięcy trzysta dwadzieścia złotych i siedemdziesiąt cztery grosze) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
 - b. 492 (czteryście dziewięćdziesiąt dwa) złote wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 3108 (trzy tysiące sto osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 137,33 (sto trzydzieści siedem złotych trzydzieści trzy grosze) złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 713/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 czerwca 2019 roku, powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. następujących kwot:

- 1) 5 320,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) 492 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania od pozwanego na rzecz powoda.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą na skutek kolizji, w którym uszkodzeniu uległ, należący wówczas do niego, pojazd marki S. o nr rej. (...)

/pozew k.4 – 6/

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu, strona pozwana wskazała, że spełniła już zobowiązanie względem powoda, wypłacając w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie i zakwestionowała zakres i wysokość szkody

/odpowieź na pozew k. 30 – 33/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 czerwca 2016 roku, w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd marki S. (...) o nr. rej. (...). Uszkodzony został przedni lewy narożnik auta. Auto przed uszkodzeniem nie miało uszkodzeń, choć przechodziło wcześniej naprawy. W aucie nie było nieoryginalnych części. Kierujący pojazdem marki I. (...) o numerze rej. (...) T. J. nie zachował należytej ostrożności przy przejeździe przez skrzyżowanie, w wyniku czego doszło do przedmiotowej kolizji z pojazdem marki S. (...) kierowanego przez P. K..

/oświadczenie sprawcy wypadku – akta szkodowe na płycie CD k.52, przesłuchanie powoda k. 193v/

P. K. poniósł koszt zlecenie oceny technicznej oraz prywatnego kosztorysu naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 492 zł. Wiadomością e-mail z dnia 14 września 2016 roku ubezpieczyciel został wezwany do zapłaty kwoty obejmującej również koszty prywatnej ekspertyzy.

/faktura k. 22, wiadomość e-mail – akta szkodowe k. 52/

Szacunkowy koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, przy zastosowaniu nowych części oryginalnych z logo producenta pojazdu (tzw. części jakości „O”) oraz średniej stawki za roboczogodzinę stosowanej na rynku lokalnym dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych w wysokości 105 zł netto mógłby wynosić 15 905,41 zł brutto. W przypadku zastosowania potrącenia na częściach zamiennych w wysokości 23%, koszt ten mógłby wynosić 13 486,16 zł brutto.

/opinia biegłego k.76 – 124, opinia uzupełniająca k. 167-170/

Decyzją z dnia 30 czerwca 2016 roku ubezpieczyciel (...) S.A. potwierdził przyjęcie szkody oraz nadał sprawie sygnaturę (...) Decyzją z dnia 20 lipca 2016 roku Ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu kwotę 6 536,39 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu. Poszkodowany złożył zastrzeżenia do decyzji przyznającej odszkodowanie. Ubezpieczyciel decyzją z dnia 5 października 2016 roku po ponownym przeanalizowaniu akt szkodowych odmówił zwiększenia kwoty odszkodowania

/decyzja z 30.06.2016, decyzja z 20.07.2016, decyzja z 5.10.2016 – akta szkodowe na płycie CD k.52/

Poszkodowany złożył reklamację od decyzji z dnia 5 października 2016 roku. Ubezpieczyciel decyzją z dnia 25 listopada 2016 roku odmówił wypłaty zwiększonej kwoty odszkodowania.

/decyzja z 25.11.2016 – akta szkodowe na płycie CD k.52/

Poszkodowany w drodze wiadomości e – mail wezwał Ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 12 349,13 zł pomniejszoną o dotychczas przekazaną kwotę w ciągu 7 dni od daty otrzymania niniejszego pisma.

/wydruk wiadomości e – mail k.23/

Przedmiotowy pojazd marki S. (...) został sprzedany w lutym 2017 roku na rzecz A. M..

/pismo pełnomocnika powoda k.149/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy, w tym na przesłuchaniu powoda. Jako że osią sporu pozostawała wysokość roszczenia, zaś obie strony przedstawiły odmienne kosztorysy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Pełnomocnik pozwanego wniósł zastrzeżenie do opinii, wobec czego Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej. Sąd uznał sporządzone opinie za wiarygodne i profesjonalne, zawarte w nich wnioski przyjmując za swoje w całości. Nadto orzekając Sąd oparł się na zgromadzonych dowodach z dokumentów, które te dowody wzajemnie się potwierdzały i nie były podważane przez żadną ze stron postępowania. Sąd pominął wnioski dowodowe zmierzające do ustalenia stanu pojazdu w chwili sprzedaży pojazdu oraz okoliczności faktycznej naprawy pojazdu jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w istocie nie zmierzały one do ustalenia wysokości szkody rozumianej jako ekonomicznie uzasadnione kosztów naprawy pojazdu bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

W analizowanej sprawie poza osią sporu pozostawał fakt, że w dniu 29 czerwca 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), który należał do powoda. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany nie kwestionował zasad swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 436 k.c.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy

pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Jak ustalono na podstawie dopuszczonej przez Sąd opinii biegłego, brak jest możliwości naprawy przedmiotowego pojazdu z zastosowaniem części klasy „Q” a przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody jest możliwe jedynie przy zastosowaniu części nowych oryginalnych i przy zachowaniu technologii naprawy producenta. W sprawie strona pozwana nie wykazała, by naprawa pojazdu częściami nowymi opatrzonymi logo producenta pojazdu doprowadziłaby do wzrostu wartości pojazdu. W uchwale składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. III CZP 80/11, wskazano, iż "ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi". W niniejszej sprawie ubezpieczyciel w żaden sposób nie wykazał, aby żądane przez powoda koszty naprawy prowadziły do wzrostu wartości pojazdu

W zakresie zarzutu dotyczącego nieskorzystania przez powoda z zniżek i rabatów udzielanych przez warsztaty współpracujące z pozwaną to należy podkreślić, iż w orzecznictwie jednolicie przyjmowane jest, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

Konsekwencją powyższego jest okoliczność, iż w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez zakład ubezpieczeń. Poszkodowany nie ma obowiązku dokonywać zakupu części lub przeprowadzać naprawy pojazdu we wskazanym warsztacie naprawczym. Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, zaś rabaty nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych i oryginalnych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, to należy uznać, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy pojazdu.

Ponadto, biegły w opinii wprost wskazał, że wykonanie naprawy pojazdu zgodnie z kalkulacją strony pozwanej nie gwarantuje przywrócenia stanu poprzedniego przedmiotowego pojazdu. W związku z powyższym przy określeniu uzasadnionego kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu w przedmiotowej sprawie należy uwzględnić konieczność wymiany uszkodzonych elementów na nowe. Jako że kwota odszkodowania ma na celu pokryć celowe i zasadne koszty naprawy, tj. koszty ustalone o średnie i powszechne stawki obowiązujące na rynku, Sąd ustalił, że koszt naprawy pojazdu z uwzględnieniem części oryginalnych oraz stawki za 1 roboczogodzinę w wysokości 105 zł wynosi 15 905,41 zł brutto. Kwota ta pomniejszona o kwotę odszkodowania wypłaconego powodowi w toku postępowania likwidacyjnego

w wysokości 6 536,39 zł, jest zatem wyższa aniżeli dochodzona z tego tytułu suma w pozwie. W konsekwencji Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 5 320,74 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c., pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia tj. od dnia 29 czerwca 2016 roku. Dlatego też odsetki od zasądzonej kwoty należne są powodowi od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty.

Sąd zasądził stronie powodowej zwrot kosztów związanych z wydaniem kosztorysu potrzebnego do dochodzenia swoich roszczeń. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uchwale z dnia 19 września 2019 roku (sygn. sprawy III CZP 99/18)

Poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. W rozpatrywanej sprawie Sąd uznał, że dokonanie kosztorysu było niezbędne dla powoda, jako że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego odmawiała wypłaty powodowi odszkodowania w należnej mierze, pozwalającej na właściwe przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. W przypadku kwoty 492 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu, zgodnie z datą widniejącą na fakturze, termin płatności został określony na dzień 15 września 2016 roku. Wiadomością e-mail z dnia 14 września 2016 roku ubezpieczyciel został wezwany do zapłaty kwoty obejmującej również koszty prywatnej ekspertyzy. W związku z powyższym, od zasądzonej kwoty, na podstawie art. 481 k.c., należne są powodowi odsetki od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem na pozwanym spoczywa ciężar poniesienia powstałych w toku procesu kosztów. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyrażają się kwotą 3108 zł, na co składają się: kwota 291 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1800 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika powoda, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1000 zł jako zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego. W zakresie wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

Natomiast ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi został pokryty koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 137,33 zł. Wobec powyższego, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd obciążył pozwanego kwotą nieuiszczonych kosztów sądowych – na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.